

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare declarate de procuror și de avocatul Petru Bobu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2014, în privința inculpatului

Gamaț Serghei Fiodor, născut la 21 august 1989, originar și locuitor al s. Cimișeni, r-nul Criuleni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs:

Termenul de examinare a cauzei
13 februarie – 23 decembrie 2013,
21 ianuarie – 08 aprilie 2014,
03 iulie – 11 noiembrie 2014.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 23 decembrie 2013, Gamaț Serghei a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Gamaț Serghei este învinuit că, deținând în baza ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 230-EF din 17 iunie 2011 funcția de inspector al poliției criminale a Comisariatului de Poliție al raionului Criuleni, având gradul special de locotenent de poliție, fiind, conform prevederilor art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică, investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public, a comis exces de putere prin faptul că la 06 februarie 2012, aproximativ ora 12.30, aflându-se în incinta biroului sectorului de poliție din satul

Dubăsarii Vechi, raionul Criuleni și fiind în exercițiul funcției, contrar prevederilor art. 3 al Convenției Europene pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale adoptată la Roma la 04 noiembrie 1950, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997, conform căreia nimeni nu poate fi supus torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante, având intenția de a săvârși acte care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, având scopul obținerii anumitor declarații de la Stepan Dascăl, contrar prevederilor art. 15 al Legii cu privire la poliție care reglementează că colaboratorii de poliție aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, prin acțiuni de intimidare i-a aplicat intenționat ultimului două lovituri cu pumnul peste degete, provocându-i dureri fizice, acțiuni care l-au determinat pe Stepan Dascăl să dea declarații referitor la anumite fapte care nu corespund realității.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca săvârșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni însoțite de aplicarea violenței.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că a audiat partea vătămată în sediul postului de poliție din incinta Primăriei satului Dubăsarii Vechi, raionul Criuleni, dar nu a aplicat față de acesta forța fizică și nici nu înțelege din care motiv putea să aplice violența față de victimă în cadrul unei cauze penale.

Partea vătămată Stepan Dascăl a declarat că inculpatul i-a aplicat două lovituri cu pumnul peste degetele de la mîna pe care o ținea pe masă. În urma loviturilor aplicate careva prejudiciu material nu i-a fost cauzat și nu are pretenții materiale sau morale față de inculpat.

Martorul Raisa Novac a declarat că, fiind lângă ușa biroului, a auzit cum inculpatul i-a spus lui S. Dascăl să nu audă de la el răspunsul „nu și nu știu”, să întindă mîna pe masă și s-a auzit o lovitură.

Martorul Ion Bostan a explicat că a auzit din birou o lovitură puternică în masă.

Martorul Alexandru Nemeș a declarat că în birou s-a auzit o lovitură puternică în masă și s-a auzit glasul părții vătămate care a spus „nu mă bate”.

Martorul Andrei Gore a explicat că inculpatul în acea zi a audiat mai multe persoane, nu a văzut ca acesta să aplice forța fizică în privința vreunei persoane.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 52D din 21 februarie 2012 la S. Dascăl, careva leziuni corporale vizibile în regiunea degetelor mîinii stîngi nu au fost depistate.

Instanța a indicat că urmărirea penală a fost începută la 01 martie 2012 de către procurorul raionului Criuleni, Anatolie Melnic.

Abia la 26 octombrie 2012, după înaintarea învinuirii inculpatului și neconfirmarea rechizitoriului întocmit la 03 august 2012, prin ordonanța sa,

procurorul raionului Criuleni, Anatolie Melnic transmite cauza penală pentru efectuarea urmăririi penale conform competenței, organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție.

Prin ordonanța Procurorului General, Valeriu Zubco din 07 noiembrie 2012 cauza penală a fost retrasă din gestiunea organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție și transmisă în adresa Procuraturii raionului Criuleni, în vederea exercitării urmăririi penale în continuare.

Astfel, actele procesuale întocmite de organul de urmărire penală al Procuraturii raionului Criuleni pînă la data de 26 octombrie 2012 sunt lovite de nulitate.

La 29 iunie 2012, inculpatul a fost pus sub învinuire în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal de către un organ de urmărire penală incompetent, fapt ce duce, în consecință, la nulitatea rechizitoriului.

În temeiul art. 94 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală actele menționate sunt lovite de nulitate, se exclud din dosar și nu pot fi reținute ca probe.

Deși actele menționate sunt lovite de nulitate, instanța de judecată a examinat cauza în baza probelor administrate nemijlocit în fața judecății.

Deci, vina inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal nu s-a confirmat, iar argumentele procurorului despre necesitatea reîncadrării faptei incriminate în baza art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal sunt neîntemeiate.

Învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă și neelucidată, din considerentul că organul de urmărire penală nu a constatat asupra căror evenimente era audiat partea vătămată, despre care fapte concrete, prin aplicarea loviturilor, a fost impus acesta să facă declarații care nu corespund realității, care era motivația sau interesul inculpatului.

Nici partea vătămată nu a putut explica care declarații date nu corespund realității.

Declarațiile părții vătămate, a martorilor I. Bostan, A. Nemeș și R. Novac sunt contradictorii.

În cadrul ședinței de judecată din 05 august 2013, care a fost petrecută la fața locului, în sediul postului de poliție din satul Dubăsarii Vechi, raionul Criuleni s-a constatat că martorii acuzării nu au putut să vadă ce se petrece în interiorul sediului postului de poliție nici prin geam, nici prin sticlele de la ușa de la intrare, deoarece ferestrele nu se deschid, la ferestre sunt perdele, care se află între sticlele de la geam și nu permit vizibilitatea din afară în interiorul sediului. La fel, la sticlele de la ușa de la intrare în sediul postului de poliție sunt perdele, care sunt bătute în cuie și nu permit vizibilitatea din afară în interiorul sediului.

Tot atunci s-a constatat că din afara biroului nu se poate desluși ce se discută în interior.

Martorii A. Gore și V. Macarenco, care se aflau în același birou, au declarat că nu au văzut și nu au auzit ca inculpatul să-i aplice părții vătămate lovituri cu pumnul peste degetele mîinii stîngi.

În ședința de judecată acuzarea nu a prezentat probe pertinente, concludente, utile și veridice care în coroborarea lor ar fi dovedit cu certitudine fapta

prejudiciabilă și legătura cauzală între faptă și urmările prejudiciabile, deoarece în ședința de judecată nu a fost dovedită cu certitudine fapta incriminată inculpatului.

Mai mult, ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul înaintate inculpatului sunt acte procesuale nule.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza *art. 166¹ alin. (2) lit. e*), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 3 ani.

Apelantul a invocat că procurorul, din 09 februarie 2012 până la data de 01 octombrie 2012, era competent să efectueze urmărirea penală în cauzele penale pornite conform prevederilor *art. 328 alin. (2) lit. a*) Cod penal, modificările ulterioare fiind efectuate prin legea din 25 mai 2012, în vigoare din 01 octombrie 2012.

În cadrul urmăririi penale au fost acumulate suficiente probe care confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii ce i se încredințează.

Fiind audiat la urmărire penală și în instanța de judecată partea vătămată a declarat că i-au fost aplicate lovituri puternice de către inculpat peste degetele mâinii cu scopul de a răspunde la întrebări corect.

La fel martorul I. Bostan a auzit cum partea vătămată, aflându-se în biroul sectorului de poliție, a strigat „nu păliți”, iar când a intrat în birou l-a văzut pe S. Dascăl cu mâinile întinse pe masă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2014, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Gamarț S. a fost condamnat în baza *328 alin. (2) lit. a*), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 3 ani.

Instanța de apel a constatat că Gamarț S., deținând în baza ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 230-EF din 17 iunie 2011, funcția de inspector al poliției criminale a Comisariatului de Poliție al raionului Criuleni, având gradul special de locotenent de poliție, fiind, conform prevederilor *art. 123 alin. (2) Cod penal*, persoană publică, investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public, a comis exces de putere prin faptul, că la 06 februarie 2012, aproximativ la ora 12.30, aflându-se în incinta biroului sectorului de poliție din satul Dubăsarii Vechi, raionul Criuleni și fiind în exercițiul funcției, contrar prevederilor *art. 3 al Convenției Europene pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale* adoptată la Roma la 04 noiembrie 1950, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997, conform căreia nimeni nu poate fi supus torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante, având intenția de săvârși acte care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, având scopul obținerii anumitor declarații de la S. Dascăl, contrar prevederilor *art. 15 al Legii cu privire la poliție* care reglementează, că colaboratorii de poliție aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu

asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, prin acțiuni de intimidare, i-a aplicat intenționat ultimului două lovituri cu pumnul peste degete, provocându-i dureri fizice, acțiuni care l-au determinat pe S. Dascăl să dea declarații referitor la anumite fapte care nu corespund realității.

Instanța a indicat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate este dovedită prin declarațiile inculpatului care vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut, declarațiile părții vătămate S. Dascăl; declarațiile martorilor I. Bostan, R. Novac, A. Nemeț, A. Gore, V. Macarenco, E. Barburaș, raportul procurorului în Procuratura raionului Criuleni V. Postovanu, plîngerea din 09.02.2012 a lui S. Dascăl, procesul-verbal de confruntare din 05.04.2012, raportul de expertiză medico-legală nr. 52D din 21 februarie 2012.

Instanța de fond eronat a stabilit că actele procesuale întocmite de organul de urmărire penală al procuraturii raionului Criuleni, pînă la data de 26.10.2012, sunt lovite de nulitate. Or, Legea nr. 120 din 25.05.2012, a intrat în vigoare la 01 octombrie 2012.

Prin urmare, procurorul care instrumenta cazul era competent să efectueze urmărirea penală pornită conform art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Partea vătămată a declarat ferm și cert că i-au fost aplicate lovituri puternice de către inculpat peste degetele mîinii cu scopul de a răspunde la întrebări corect.

La fel, martorul I. Bostan a auzit cum partea vătămată, aflîndu-se în biroul sectorului de poliție a strigat „nu păliți”, iar cînd a intrat în birou a văzut partea vătămată cu mîinile întinse pe masă.

Totodată, exces de putere sau depășire a atribuțiilor de serviciu prevăzut în alin. (2) însoțit: de aplicarea violenței lit. a) se consideră cazul în care făptuitorul aplică violența și persoanei vătămate îi sunt cauzate vătămări ușoare și medii integrității corporale sau sănătății.

Deci, este demonstrată pe deplin vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și a încadrat lui în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca săvîrșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni însoțite de aplicarea violenței.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii în partea neaplicării pedepsei complimentare față de inculpat și dispunerea rejudecării cauzei în aspectul dat în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel just a condamnat inculpatul în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, însă în partea dispozitivă a deciziei nu este stabilită pedeapsa complementară, obligatorie - cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală - hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1 Avocatul P. Bobu și inculpatul la fel au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei nominalizate și menținerea sentinței.

Recurenții au indicat că probele la care se referă instanța de apel nu coroborează.

Astfel, A. Nemeț a relatat că inculpatul a lovit cu mâna stîngă, iar I. Bostan - că inculpatul avea ridicată mîna dreaptă. Aceste declarații au fost denaturate de către instanța de apel, care a scris în decizie că I. Bostan avea ridicată mîna stîngă.

Și tot cu referire la declarațiile lui I. Bostan, instanța de apel menționează că „la Primărie se afla R. Novac și A. Nemeț, iar în biroul de serviciu, era audiat S. Dascăl. În momentul discuției cu primii, a auzit din birou o lovitură puternică în masă”. Însă de către R. Novac acest fapt este reflectat altfel, și anume că „ea stătea la ușa și a auzit o lovitură, despre ce i-a comunicat lui I. Bostan, cînd acesta s-a apropiat cu un băiat pe nume Alexandru”.

În decizie este menționat că S. Dascăl „ferm și cert” a declarat că i-au fost aplicate două lovituri. Însă toți „martorii acuzării” care „se îmbulzeau” la ușa, vorbesc doar de o lovitură. Astfel, între aceste declarații nu se atestă nici urmă de „coroborare”.

Instanța de apel n-a luat în calcul declarațiile polițiștilor V. Macarenco și A. Gore, care sunt „colegi de serviciu” cu inculpatul. De asemenea, au fost respinse și declarațiile secretarului Primăriei E. Barburaș, în viziunea instanței de apel, ea fiind tot „colegă de serviciu” cu inculpatul. Aici își face prezența a doua eroare gravă de fapt.

Astfel își face apariția o eroare gravă de fapt.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Judecînd recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. În conformitate cu art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Potrivit art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe

prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sînt dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, dacă probele corect au fost apreciate în ansamblu, prin prisma cumulului de dovezi anexate la dosar. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii. Potrivit art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. În corespundere cu art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Conform art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată. Potrivit art. 414 alin. (2) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Conform art. 415 alin. (2/1) Cod de procedură penală, judecînd apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare fără audierea martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. Potrivit art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Conform art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea acestei jurisprudențe lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Aceste prevederi de drept nu au fost respectate de către instanța de apel, or:

a) conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, procurorul, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale, nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele scrise, decisive ale acuzării, inclusiv declarațiile martorilor acuzării.

Instanța de apel a dat citirii probelor scrise, examinate de prima instanță, consemnându-le în procesul verbal al ședinței de judecată, dar din propria inițiativă, încălcând astfel principiul contradictorialității procesului penal, deoarece a selectat și invocat din oficiu probe pe care le-a utilizat și pus la baza hotărârii de condamnare a inculpatului, adică în defavoarea lui, subminând competența exclusivă a acuzatorului de stat în aspectul vizat;

b) instanța de apel și-a fondat soluția pe probe neconsemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată, deci necercetate și verificate public și nemijlocit, cum ar fi cele de la f.d. 1, 3, 4, 11, 54, 101, 106, 108, cât și declarațiile martorilor V. Macarenco și E. Barburaș (v. 2, f.d. 73, 78);

c) potrivit descripivului deciziei contestate, instanța de apel nu a indicat din care motive a respins probele apărării, inclusiv procesul-verbal a ședinței de judecată din 05 august 2013, care a fost petrecută la fața locului, în sediul postului de poliție din satul Dubăsarii Vechi, raionul Criuleni și a concluzionat divergent că vinovăția inculpatului este dovedită prin declarațiile ultimului de nerecunoaștere a vinovăției (v. 2, f.d. 78, pct. 4 din decizie);

d) constatarea instanței de apel că în cauza de pe rol există o situație similară cu cazul când părții vătămate îi sunt cauzate vătămări ușoare și medii a integrității corporale sau sănătății, contravine rechizitoriului și reprezintă o depășire neîntemeiată a limitelor învinuirii formulate (v. 2, f.d. 78, pct. 4 din decizie).

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursurilor declarate, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DE C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de procuror și de avocatul Petru Bobu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2014, în privința inculpatului Gamarț Serghei Fiodor, și dispune rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată la 02 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun